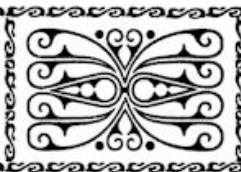
 De sneeuwpret op het pleintje
bij tante Saar.
door J. L. F. DE LIEFDE.

I. ROEL'S WRAAK, OMDAT HIJ NIET MEE MOCHT NAAR ARTIS.

„Zeg Jô! Fijn! In de Kerstvacantie met oom Kees naar Artis!”

Roel hoorde het Ep zeggen tegen Piet, hun beider neefje, gauw nog even voor negen, op de stoep voor school. Roel kleurde, zette het hoofd kwaad in den nek, draaide zich om en liep de breede gang in.

Den heelen morgen zat hij pijlen van woede af te schieten op het achterhoofd van Ep, vlak voor hem. Ep was dus ook al gevraagd, en Piet èn . . . och, Roel wist het best, ingenlijk waren ze allemaal al gevraagd, behalve hij. En dât was Eppo's schuld. Natuurlijk. Ep was immers vriend met Loo, het zoontje van oom Kees. Elken dag kwam hij daar aan huis. Dat het nu ook net gebeurd was met die tennisballen, die ze van oom Kees hadden gekregen, hij en Ep elk een. „Maar de overgebleven bal was toch van mij. En *niet* van jòu, hóór!” mokte Roel tegen het achterhoofd van zijn voorbuur. „Al wil je dat beweren door te zeggen, dat er op de jouwe een zwart pikje zat en dat je hem daaraan herkende. 't Is de mijne! De bal waarmee we schopten, dât was de *jouwe*. De bal, dien we op het tafeltje hadden gelegd, was de *mijne*; want met dien van jou waren we aan het schoppen gegaan. En dat *ik* hem nou per ongeluk net over den muur trapte? Ph! dat had jou net zoo goed kunnen overkomen. Dat was een ongeluk. En je krijgt hem niet terug! Vast niet. Hoor je? Maar dat je alles, op jouw manier uitgelegd, over hebt zitten brieven, in geuren en kleuren natuurlijk, aan oom Kees, dat vind ik gemeen. Natuurlijk om je eigen baan schoon te veegen. Oom heeft zeker gevraagd: „Zeg, Ep, heb je je bal nog?”

Roel zag het beloop klaar als de dag voor zich. Het gevolg was voor hèm: Oom Kees uit zijn humeur en zeggen: „Die Roel! Die jongen is niks waard. De bal óók al weer weg. Hij moet maar eens niet mee naar Artis.”

Roel prikte opnieuw met kwaardaardige blikken tegen het achterhoofd van Ep aan, dat onuitstaanbaar in dezelfde rustige houding

bleef. O, dat gepantserde achterhoofd met de korte steile haartjes! Dat maar niets voelde van al die pijlen. „Maar ik zal je wel! Wacht maar, ouwetje!” Het stond in den kwaad toegenepen mond, dat er een of andere daad van kracht noodig was om den wrok in Roel's hart op te lossen.

Toen ze om twaalf uur uit school kwamen stond de lucht strak van frissche vrieskou en lag heel de wereld met witte sneeuwpracht te schitteren in stralenden winterzonneshijn. Dat was nog eens weer om sleetje te rijden! En nog wel op Woensdag! Roel holde naar huis om den middag zoo lang mogelijk te maken.

Bij zijn bord lag een briefkaart op hem te wachten. Hè, wat zou dat zijn?

*Hedenmiddag samenkomst op het pleintje bij tante Saar.
Toegang vrij met een vriend of vriendin. Sleetjes meebrengen.
Aanvang half twee. Om drie uur veel kopjes thee met iets er bij.*

*De secretaresse van de familieclub:
TANTE SAAR.*

Roel sprong drie voet hoog en zwaaide de kaart in de lucht. „Moeder! Hebt u 't gezien? Weer net iets van tante Saar.”

Natuurlijk hadden de andere nichtjes en neefjes net zoo'n uitnoodiging gekregen. Dat was het bijzondere van hun familie, dat er drie paar ooms en tantes met hun kinderen in Den Haag woonden en dan nog.... lest best, de ongetrouwde tante Saar.

Om half twee liep het storm bij haar voor de deur. Vijf sleetjes waren al aan het hek van het voortuintje gebonden. „Ja, zie je wel,” juichte Roel, „allemaal!” O, wat weer een in-leuke kluit bij elkaar. Met vriendjes en vriendinnetjes er bij. Hè, warempel, die akeligerd van een Ep ook! Er beet een worm in Roel's hart, te midden van lachers en pretmakers, in den blijden zonneshijn.

't Was een uitgezochte plek, dit pleintje bij het plantsoen, want door de hooge helling kon je, als bij echte Zwitsersche sneeuwsport, op je slee naar beneden slieren. Een paar bukten zich reeds, handen grepen in de dikke sneeuwlaag en daar vlogen de ballen al. Pats! Pats! Het sein was gegeven. Weg met de sleeën. Dat kon later als de sneeuw niet meer zoo los was. Nu gooien. Kogelen!

DE SNEEUWPRET OP HET PLEINTJE BIJ TANTE SAAR. 267

„Twee partijen”, riep er een. ‘t Vond onmiddellijk bijval, want verscheiden stemmen jubelden de klare lucht in: „Ja, ja, partijen!”

De groepen werden afgedeeld. Roel’s oog en schoten speurblikken naar links en rechts. Ginds stond *hij*, Ep. Met hem in dezelfde partij? Neen, dat wilde hij niet. Tot zijn vijand moest hij hem hebben. Met een sprong was Roel aan de andere zij. Niemand sloeg er veel acht op. Als het getal maar gelijk was, wat kwam het er dan op aan, wie links, wie rechts streed?

De bovenlijven gingen voorover, vaardig kneedden de vingers de ballen en daar vlogen ze, de witte kogels, door de heldere lucht. Al gauwer en gauwer.... Een regen van kogels. Altijd raak!

268 DE SNEEUWPRET OP HET PLEINTJE BIJ TANTE SAAR.

Partij tegen partij. Roel gloeide van buiten, maar van binnen nog meer. Dien éénen dáár, dien moest hij hebben. Geweldig jammer, dat hij niet vlak tegenover hem stond, maar aan den uitersten hoek. Nu moest hij aldoor schuin mikken, maar raken zou hij 'm toch. Stijf drukken, anders droegen zijn kogels niet ver genoeg, hij had immers een grooteren afstand te „begooien” dan een der anderen. Hè, dat was een goeie geweest! Pof! vlak in Ep's gezicht. Kijk 'm verbluft staan proesten en vegen, om de sneeuw uit zijn gezicht te krijgen! Nog zoo een.... hè nee, die was mis. Te los geweest zeker. Harder knijpen; zóó, dat werd een steviger kogel. Nog een.... ja,.... hè, was dat een steentje, dat hij met de sneeuw mee opgegrepen had? Och, een hart kluitje, dat hielp juist mee. Dan kon hij nog beter treffen....

Tante Saar stond voor het raam in haar salon te kijken naar het levendig gedoe van de vroolijke kinderen. Ze genóót mee en stráálde mee. Dat zou ze zelf ook nog wel willen!

Pats!.... Ze sprong verschrikt op zij.

Glasscherven rinkelden naar binnen. De spiegelruit van het andere raam had een vervaarlijke ster en in het midden een gat. Brokken glas lagen op het gebloemde tapijt. En een stukgespatte sneeuwbal.

„Dat is me ook wat”, zei tante Saar een beetje ontdaan, maar toch alweer lachend. „Die was raak.” Met haar gewone nuchterheid reeds bekomen van den schrik — ze wist nu immers dat het *slechts* de ruit was, dus een dood stoffelijk ding — wierp ze nog een onderzoekenden blik naar de plek waar de scherven neergevallen waren. O, maar die sneeuw zou smelten, die moest ze gauw even op den kolenschep doen en dan de glasscherven maar opnemen. Ze bukte zich om de sneeuwkluitjes van tusschen de glassplinters weg te rapen. Goed toekijken, opdat ze zich er niet aan sneed! En toen.... ontsteld week ze achteruit, alsof ze *nu* pas schrok van dat plotseling ingooien van haar dure ruit. Een oogenblik bleef ze verslagen staan kijken naar de ruïne. Daar lag behalve sneeuw en glas.... een steen. Ze haalde geen stoffer en blik om den glasrommel weg

DE SNEEUWPRET OP HET PLEINTJE BIJ TANTE SAAR. 269

te vegen. Ze bukte zich niet om de sneeuw op te rapen. Ook den steen roerde ze niet aan. Of er natte vlekken op haar salonkleed kwamen, daar dacht ze niet aan. Alles liet ze net zoo liggen. Opeens scheen de zon niet meer uit haar pittige donkere oogen. De groefjes om haar bovenlip, die zoo even, toen ze naar de sneeuwsport stond te kijken, vroolijkheidsrimpeltjes leken, werden diepe groefjes en versomberden héél haar gezicht.

(Wordt vervolgd.)

 De sneeuwpret op het pleintje
bij tante Saar.
door J. L. F. DE LIEFDE.

II. DE INGEGOOIDE RUIT.

Buiten was het plotseling gedaan met den storm van sneeuwballen. „O,” had het luid en in ontzetting over het pleintje geklonken. Slap hingen de handen neer en verbluft stonden de strijders te kijken naar de kapotte ruit. Het gezicht van tante Saar was niet meer te zien.

Één wist, wie het gedaan had. Met *recht* mikken had nooit een bal het raam kunnen treffen. Roel wist het. Had zelf zijn bal zien vliegen, met verrukkelijke kracht, maar... tot zijn grooten schrik, in niet te stuiten vaart over de tegenpartij heen, regelrecht op de ruit aan.

Hij was het zelf, die in plotselingen angst het „O” had uitgestooten. En meteen was „het” gebeurd.

Verward keken ze elkaar aan en toen naar Roel, die bleek was geworden.

„Wat vreeselijk!”

„Hm... ja, en dan nog wel bij tante Saar.”

„Laten we hem met z'n allen betalen.”

„Alsof dat helpt! Dan ken jij tante Saar nog niet. Het is Tante nooit om het geld te doen. Het is natuurlijk de onvoorzichtigheid en...”

„En net bij tante Saar,” jammerde Roel. Al de nichtjes en neefjes kregen medelijden met hem. Ze begrepen maar al te goed wat hij bedoelde met zijn „net bij tante Saar”.

„Nou maar...”, zei opeens een zacht-vriendelijke meisjesstem, „ik zou blij zijn, dat het bij mijn eigen tante was en niet bij vreemden. Om een ongeluk is tante Saar nog nooit boos geweest.”

„Ja, op jou niet, Til. Jij bent Tante's lieveling nu eenmaal.”

„Nietes, daarom niet”, verdedigde Til Tante en zichzelf.

„Ga jij het dan maar voor Roel vertellen...”

„O, nee, dat als je belijft niet”, riep Roel. Hij kende zijn tante Saar. Hij was er bij geweest, hoe vernederend ze Piet had aangekeken, toen die een afgezant had gestuurd inplaats van zelf de kwade tijding te brengen. Zóó'n blik vergat je niet licht, die prikte

je elken keer opnieuw als je den drempel van haar huis over moest. En toch.... o, wat was het verrukkelijk bij tante Saar te komen. Altijd leuk. Nu had hij het bij oom Kees al verbruid, als hij nu ook nog bij tante Saar uit de gunst raakte.... Roel veegde met de knokkels van zijn vuist in de oogen, alsof er nòg sneeuw in was blijven zitten.

„Laten we toch maar naar binnengaan”, stelde Til voor. „Kom maar, Tante *is* niet zoo gauw boos, als je 't maar eerlijk bekent. Kom, allemaal samen.” Ze duwde goedig Roel van achteren op en troonde zoo het heele troepje mee op het huis aan. Tante Saar wachtte in de eetkamer. De thee geurde hun tegemoet en het „iets er bij” stond op de kachel: Een reuzenstapel heete oliebollen. Maar geen enkele juichkreet werd gehoord over zoo'n heerlijken aanblik.

Roel schoof zichzelf met al de kracht van zijn wil naar voren, want gezegd moest het worden. „O.... Tante, wat vreeselijk van die groote ruit. Het spijt me erg.”

„Zoo,” antwoordde Tante. Anders niet. En toch.... allen voelden, dat dit niet alles was. Tante Saar was altijd onmiddellijk weer goed en zeurde nooit na over dingen, maar nu lachten haar oogen nòg niet weer. De rimpeltjes in haar bovenlip, die groot en klein kende als een teeken van ergernis, gingen niet weg. Er kwam geen ontspanning in haar strak gezicht.

„Ga jullie maar zitten”, zei ze tot allen saâm. „Toe, Loo, ga jij vast eens met de schaal rond. Ze zijn nu nog lekker warm.”

Dat gaf verluchting. Het presenteeren leidde af. Hier en daar zei iemand weer eens iets. Het zwijgen was zoo benauwend in die kamer vol kinderen.

„Roel,” zei Tante zachtjes en wenkte hem alleen even met den vinger. Lang niet allen merkten het op. En toen ging ze hem vóór naar den salon.

Verschrikt en met een vagen angst voor „wat er nòg op zou zitten” stond Roel naar de glasscherven te kijken. 't Was een erge verwoesting. „O, Tante,” zei hij nog eens, „wat vreeselijk! Dat het toch ook zoo ongelukkig treffen moest.”

„Dat het zoo *ge*....lukkig treffen moest....”

Tante zweeg. Roel voelde zich hoe langer hoe kleiner en beklemd worden. *Ge*....lukkig? Daar begreep hij niets van.

„Je had toch niet bedoeld mijn ruit te raken?”

„O, nee, Tante, maar dat begrijpt u toch wel?” sprak Roel, blij met deze gunstige wending. Nu kwam er licht in de zaak.

„Dat begreep ik wel. Maar... wien had je wel bedoeld te raken?” Ze bukte zich, raapte iets op. dat tusschen de scherven lag en Roel zag op de hem toegestoken handpalm een steen.

„O, Tante.... maar...” Verschrikt zag hij, waarmée hij had gegooid. „Maar ik wist niet...” Hij bleef in verwarring steken, want... wist hij niet? O, dat zwijgen van tante Saar! Haar oogen, de vaste trekken van haar gezicht, dat vernietigend beslist was zonder een lach om den mond, de stilte in de kamer! Al de kinderen uit de familie waren bang voor het *zwijgen* van tante Saar na zoo'n kort vraagje. Je werd er opeens mee voor de rechtbank van je geweten gezet en dan pas voelde je, wat je eigenlijk had gedaan. *Wist hij niet?* Had hij niet iets hards gevoeld

tusschen zijn vingers? Wist hij niet, dat hij iets anders van den grond had opgepakt dan zachte sneeuw alleen? „Wien had je wel bedoeld te raken?” Nog hoorde Roel die vraag, recht op den man af.

Hij begreep niet, dat Tante van hem geen antwoord verwachtte, alleen de vraag voor zijn eigen geweten neerlei, maar onthutst en diep, diep beschaamd bekende hij: „Eppo.”

„Dan is het nog gelukkig afgekomen, dat het *mijn* ruit *maar* is. *Die* kan gemaakt worden.”

Opeens kon Roel het niet meer uithouden, hij barstte in tranen uit. O, die tante Saar, voor wie hij soms zoo'n angst had en die toch zoo'n innige schat van een mensch was. „*Mijn* ruit *maar*.” Ze zei het niet als een steek. Niet sarrig, maar omdat ze het inderdaad zoo vond. En het zoo *was*. Omdat zij dacht aan het hoofd van Ep, dat met dienzelfden steen geraakt had kunnen worden.

„Wat gemeen van me.” En Roel boog het hoofd snikkend in zijn handen.

300 DE SNEEUWPRET OP HET PLEINTJE BIJ TANTE SAAR.

„Nou, Roel... laten we den steen maar gauw in den kolenbak doen.” Roel hoorde hem neervallen. „En die ruit komt wel weer heel. Je doet het nooit weer, is 't wel?”

Roel knelde tante Saar in zijn armen. „O, nee Tante”, beloofde hij en dat kwam regelrecht uit zijn hart. Een stevige zoen van weerskanten bezegelde de belofte en „dat het weer goed was”.

De kinderschaar in de eetkamer was heel verbaasd Tante en Roel „nu al” terug te zien komen. Roel had gehuild, dat zagen ze. Op Tante's gezicht lag de vroolijke lach al weer klaar voor ieder, die haar aankeek. „Kom veldwachter, loop nog eens rond,” zei ze en reikte Loo de schaal met oliebollen toe. „Jullie laat mij niet voor dien stapel alleen zitten, want dan lig ik morgen in bed en dan helpen alle drankjes van oom Kees me niet.” Dadelijk was ze druk in de weer met het inschenken van de vele kopjes thee. „Toe, Stans, help je me even? En Nel? Wil je?”

De spanning was gebroken. De oliebollen smeerden de droge kelen en de tongen kwamen weer los. Tante babbelde zelf om het hardst mee.

Er werd gebeld en daar kwam oom Kees binnen gestapt, de dokter, met wien ze altijd jool maakten. „Ja, dat dacht ik wel. Hier hoor *ik* bij”, zei hij plezierig, stapte naar de kachel, pakte een van de glimmende oliebollen, stopte hem pardoos in het suikervasje op het theeblad en hapte er smullend in. De heele schaar had pret; met oom Kees kwam altijd de leutigheid binnen.

„Zeg, Saar, ik condoleer je met dat koopie! Ik kwam langs gestapt en daar zie ik me die mooie versiering in je raam! Ik moest je even mijn deelneming betuigen.”

De kinderen blikten schuw naar tante Saar. „Ooo, dat is een ongelukje en nog wel te overkomen. Er is al een boodschap naar den schilder.”

Oom begreep, dat hij een „teer onderwerp” had aangeraakt en wilde het weer goed maken door het in 't jolige te gooien. „Hei, ben jij daar ook? Dat tref ik”, schoot hij ineens uit naar Roel. „Zeg, kom jij *nooit* meer bij ons? 'k Heb je in geen drie weken gezien. Ik zou je waarlijk per brief dienen uit te noodigen. Aanstaanden Vrijdag naar Amsterdam, met z'n allen. Artis hebben ze op mijn program gezet. Ben jij het daarmee eens?”

„O, Oom...! Wat dol!” Roel kleurde tot in zijn haar. Oom Kees dacht van plezier, maar...?

DE SNEEUWPRET OP HET PLEINTJE BIJ TANTE SAAR. 301

Dien avond werd er bij Eppo aan huis een vierkant pakje bezorgd. Met een schooljongenshand was er op geschreven: „Aan den jongenheer Eppo Terwolde.”

Wat zou dat nu zijn? Ep ritste met zijn zakmes de touwtjes door. 't Was een doosje, met... een tennisbal er in. „Wel heb ik van m'n leven! Zoowaar mijn *eigen* tennisbal. Kijk, daar zit het zwarte pikkie.” Onder in het doosje lag een papiertje waarop:

„*Hij komt jou toch eerlijk toe. En 't was leelijk van me.*”

ROEL.

Anders niet, maar dit was een schuldbekentenis, die den hooghartigen Roel meer had gekost dan zijn tennisbal. Er was daar van binnen bij hem een strijd gevoerd tusschen zijn eigen trotsche ik en God. En eigenlijk had Roel vergeving te vragen voor héél héél iets anders. Niet aan Ep, want de steen had *hem* niet getroffen en *hem* geen pijn gedaan. Hem had hij zelfs niet gehinderd met dat kwaadaardig gemok, omdat „hij door Ep's schuld niet meegevraagd was voor den tocht met oom Kees naar Artis.” Roel voelde maar al te goed aan *Wien* hij vergeving had te vragen. *Hem* wiens naam Tante niet had genoemd, maar van *Wien* de stem van het geweten sprak.

En dat deed Roel ook. Met innigen spijt. Toen hij heel alleen was op zijn kamertje.... *geknield* voor zijn bed. En toen pas daalde de vrede weer in zijn hart. Vrede met God en de menschen.

Het verhaal van een andere visite bij dezelfde tante Saar staat in „Kindervreugd”. Vertellingen voor de Jeugd. Eerste bundel. Uitg. D. A. Daamen, 's-Gravenhage.

